

Hur har du det på jobbet, Sarah Stadig?

TEXT: KERSTIN STÅLBRAND FOTO: JANNE ANDERSSON

Katterna skrittar över tryckmätningmattan hos SLU-doktoranden Sarah Stadig, medan hon registrerar hur de rör sig. Sarah Stadig forskar om artros på katter med målet att förbättra diagnostik och behandling.

Du är forskare och mitt uppe i ett projekt om artros hos katt. Vad är det primärt du vill ta reda på?

– Alla som jobbat kliniskt med katt vet att det är en utmaning att göra en fullgod hältutredning. Katter är duktiga på att dölja sina symtom.

– Till saken hör att kronisk smärta på grund av artros är jättevanligt hos katt. En studie från 2011 visar att 61 procent av de katter som är sex år eller äldre lider av artros. Målet med mitt forskningsprojekt är att förbättra diagnostik och behandling av artros hos katt. Vi planerar också att göra en klinisk studie för att jämföra effekten av olika smärtstillande läkemedel.

Hur går forskningen till?

– Dels gör jag en klinisk ortopedisk undersökning, då jag klämmer och känner på katterna. Den bedömningen jämförs med ett smärtprotokoll för kronisk smärta, som kattägarna fyller i. Eftersom en katt inte gärna visar sina svagheter hos veterinären, finns det forskning som tyder på att djurägaren är den som gör den

mest sanningsenliga bedömningen av hur katten *egentligen* mår. Den tredje parametern går ut på att registrera hur djuren rör sig på en två meter lång tryckmätningmatta av gummi. Mattan registrerar belastningen från varje tass, hur långa stegen är och hur länge tassarna är i marken. Avtrycken har olika färg i dataprogrammet beroende på belastning.

– Vi trodde det skulle vara svårare än det är att få katterna att röra sig i skritt i en rak linje över mattan, men det går fantastiskt bra. Nio av tio katter gör det om matte eller husse sitter framför mattan och lockar med godis.

– När katterna skrittar över mattan, filmar vi dem. Om en katt tittar åt sidan då, påverkar det

NAMN: Sarah Stadig
YRKE: Veterinär
ÅR I YRKET: 14
JUST NU: Doktorand på avdelningen för djuromvårdnad och tillämpad etologi på institutionen för husdjurens miljö och hälsa, SLU, Skara

nämligen belastningen på tassarna och därmed forskningsresultatet.

Hur långt har du kommit i projektet?

– Jag har hållit på ett år och har tre år kvar. Hittills har jag framför allt tittat på 60 friska katter eftersom jag behöver referensmaterial. Vi har precis börjat jobba med katter med artros.

Tycker du att forskning är ett tacksamt jobb?

– Ja, i högsta grad. Det känns som en välgärning att kunna bidra till ökad kunskap.

Är det ensamt att vara doktorand och forskare?

– Nej, tvärt om. Ibland är det svårt att få den sammanhängande tid som behövs för att tänka och skriva. Jag har täta kontakter och stort stöd av mina handledare på SLU, Görel Nyman och Anna Bergh. Min biträdande handledare, Duncan Lascelles på North Carolina State University, har jag mest mejlkontakt med. Annars är vi ett gäng på cirka 20 doktorander som jobbar med olika projekt, men som går på seminarier ihop, supportar och peppar varandra och hjälper varandra med ansökningar, tillstånd och referenshanteringsprogram.

Vad har du gjort i dag, en vanlig måndag?

– Jag har skypat med en student, som jag är handledare för. Hennes examensjobb handlar om hur man får djurägare att följa de rehabiliteringsråd som veterinären ger. Så har jag jobbat med en ansökan om forskningsmedel och deltagit i ett lunchseminarium via videolänk från

Uppsala. Hela eftermiddagen har jag tittat på katter som vi filmat och deras tassavtryck. Och så har jag skrivit lite på en av de vetenskapliga artiklar som jag ska producera under min forskarutbildning. ■

